

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

9 de maig: Dia d'Europa

Europa no és l'estranger; Europa és casa nostra

Fa seixanta anys el projecte europeu es va fonamentar sobre la prosperitat, la solidaritat i la democràcia. Avui sembla que la idea d'Unió Europea està empannegada. Hi ha, penso, tres causes principals d'aquest empannegament.

La primera, que el projecte inicial va tenir alguns errors de concepció. La segona, que el desplegament del projecte ha estat molt –massa– influenciat per consideracions ideològiques neoliberals que han convertit l'equilibri pressupostari i la contenció del nivell d'endeutament en una obsessió. I la tercera ens porta a adonar-nos que la gestió de la crisi ha estat una calamitat.

No obstant això, la Unió Europea és una organització econòmica i política cabdal, decisiva, per al nostre futur. La seva contribució a la pacificació del món, la voluntat de reduir els reptes climàtics, el paper d'ordenació de l'activitat econòmica, i la credibilitat del seu model social, s'han de preservar fermament.

La Unió Europea és útil als europeus. I els andorrans, encara que alguns no s'ho acabin de creure, som europeus. Ho som per ubicació geogràfica, al cor d'uns Pirineus que són Europa, i ho som per convicció política.

Europa no és l'estranger. Europa és casa nostra. Vivim la mateixa vida, ens agraden les mateixes activitats de lleure, tenim la mateixa tradició religiosa judeocristiana. Practiquem els mateixos esports. Les nostres vides democràtiques són assem-

blades. Hi ha matisos, evidentment, i sortosament.

Pels progressistes Europa és, abans de qualsevulla altra cosa, una opció positiva. Ens agradaria que la Unió Europea anés avançant en les polítiques reguladores i ens agradaria que el Banc Central Europeu (BCE) tingués també l'objectiu d'afavorir el creixement de l'economia i no es limités a lluitar contra la inflació.

Per això sembla un contrastit que alguns vulguin con-

Sembla contradictori que alguns vulguin contraposar Europa i sobirania andorrana

Una família que no discuteix és un clan; un país que no es qüestiona, una tribu

traposar Europa i sobirania andorrana. Com si l'edificació de l'una comportés l'esborrament de l'altra.

La història jutjarà els que prosperen en un immobilisme que, tot i ser molt bo per a ells, és nefast per al futur col·lectiu.

La pregunta que ens hem de fer, responsablement, és la següent: un país com el nostre pot viure aïllat del seu entorn? Tot i que és prou públic que jo penso que no és bo posar-nos d'esquena a Europa, puc contestar que, efectivament, sí. Pot. Pot espa-

vilar-se, passar entre les gotes de la pluja. Pot fer jocs de mans. Però no pot aïllar-se si vol no solament fer la viu-viu sinó ser un país petit però reconegut i respectat. Un país que vulgui defensar els seus ideals i els seus interessos a Brussel·les.

Si volem poder badar boca –ni que sigui només badar boca– sobre els intercanvis internacionals, sobre les normes jurídiques que ens afecten, que ens concerneixen i que ens envolten, aleshores no podem pas mantenir-nos sols, petits i ben parits.

Precisament per això manifestem la nostra discrepància davant de la imatge idíl·lica del país que la comunicació cloriform de DA pretén traslladar a la ciutadania. Una imatge que no es correspon amb la greu crisi que pateixen l'economia i la societat andorranes.

Els progressistes d'SDP no defugim acords, si els acords són possibles. Tampoc no rebutgem el reconeixement a la bona feina feta, quan s'esdevé. Però si el Govern Martí vol un acord polític nacional en el camí d'un positiu embrancament amb Europa ha de tenir ben present que això passa, sobretot, per fer públic el que es negocia. Llum i papers.

Una família que no discuteix és un clan. Una organització que no debat, una secta. I un país que no pot posar-se en qüestió no és una pàtria sinó una tribu.

Cal un gir polític per canviar les prioritats d'un Govern tancat en les seves certituds i entossudat a fer-nos combregar amb rodes de molí.